

See juhtus raamatukogus...

Kuidas me sõbrannaga kirjanikeks hakkasime

Raamatud on mulle alati meeldinud. 10-aastasena ärkasin hommikuti oma pereliikmetest tund aega varem, et saaksin rahulikult lugeda. Olin tõeline raamatukoi. Minu klassis oli teisigi lugemishulle, kellega oli alati põnev jagada uudsemaid leide ja emotsioone loetud raamatutest. Neist üks oli mu väga hea sõbranna Marie. Neljandas klassis tuli meil idee kirjanikeks hakata. Mõeldud, tehtud. Nii asusimegi innukalt kirjutama oma esimest raamatut.

Omavahel arutades jõudsime tegelase ni Lahe Laps, kellest sai meie lugude peategelane. Lahe Laps oli väike tüdruk, kes koos oma sõpradega ringi seikles ja uusi asju avastas. Kokku valmis neli raamatut, mis koosnesid omakorda väikestest lugudest. Tähtis oli, et Lahe Laps oleks tegelane, kellelt lugejad midagi õppida saavad.

Kirjanikuks olemise juurde ei kuulu mitte ainult kirjutamine, vaid ka loomingu avaldamine. Jõudsime kiirelt aruasaamiseni, et meil on raamatu trükkimiseks puudu nii rahast kui ka teadmistest. Olime sunnitud leidma muu viisi, millege ise hakkama saaksime. Nuputades, kuidas meie dilemmat lahendada, tuli Mariel geniaalne idee. „Raamatud tuleb smuugeldada lasteraamatukogu riiulite vahele,“ hüüdis ta vaimustusest oma enda idee üle „nii saavad kõik neid lugeda ja panevad pärast tagasi samasse kohta“. Sattusime mõlemad õhinasse ja otsustasime plaani juba järgmisel päeval ellu viia.

Raamatukogus oli vaikne, kui järgmise päeva pärastlõunal peauksest sisse astusime ja raamatukogutädi meid laia naeratusega tervitas. „Saan ma teid kuidagi aidata, tüdrukud?“ küsis ta lahke häälega ja uuris meid küsiva pilguga. Seisime natukene kohmetult tema ees ning ei teadnud, mida vastata. Me ei tahtnud kahtlust äratada, sest teadsime, et meie plaan ei olnud vist päris õige tegu. Vastasin ebakindlalt, et saame ise hakkama ning tänasin abi pakkumast. Naeratasime talle süütute nägudega ja läksime riiulite vahele otsima kohta, kuhu oma raamatud pista. Õigena tunduva riiuli juures veendusime igaks juhuks, et keegi meid ei jälgiks. Marie võttis raamatud koolikotist välja, pani need ettevaatlikult riiulisse teiste raamatute vahele ja noogutas mulle, kaval muie näol. Andsin talle võiduplaksu. „Hea töö, Marie. Nüüd ei seisa meie karjääril enam midagi ees,“ ütlesin uhkust tundes, et olime plaani tõesti ellu viinud.

Koju kõndides arutasime omavahel, kaua see aega võtab, kuni meie tegu päevavalgele tuleb, kuid tundsin siiski rõõmsat ärevust, et lõpuks saavad ka teised meie loomingut imetleda. Jõusime kokkuleppele juba järgmisel päeval minna vaatama, kas raamatud on ikka alles.

Kui me järgmise päeva pärastlõunal raamatuid enam eest ei leidnud oli ehmastus suur. Vaatasime kõik ümbritsevad riiulid üle, aga raamat jäi kadunuks. Ühtäkki kuulsime selja tagant kellegi häält. „Hei, kuulge, öelge mulle palun, miks te mind just siia töite?“ sõnas meile kuidagi tuttavana tunduv tüdruk. Seljas oli tal siniste, roosade, roheliste ja kollaste lilledega särk, jalas sinised liibuvad püksid ning valged ketsid. Helepruunid juuksed olid tal kõrges hobusesabas, mida hoidis kinni kollane lipsuga patsikumm. Tüdruk vaatas meile viltuse peaga otsa ja ootas vastust. Nuputasin ikka veel, miks ta mulle nii tuttavana tundub, kui ta mu mõtted katkestas: „No kuulge, mis meil siin õigupoolest plaanis on? Mis seiklus meid seekord ees ootab?“ Tüdruk kiikus jalgadel ette-taha ning vaatas meile salakavalalt otsa. Tundsin, kuidas Marie mind küünarnukiga müksas. Kui ma oma suud lahti ei teinud, vastas ta meile eest: „Seiklus? Meil? Kas me üldse tunneme sind?“ Selle küsimuse peale hakkas tundmatu laginal naerma. Panin kiiresti sõrme suule, andes talle mõista, et selline käitumine on raamatukogus sobimatu. Sosistades ja ennast natukene ette kallutades küsis ta: „Just nimelt seiklus. Mis siis veel? Te ise ju mõtlesite mu välja. Ma olen Lahe Laps. Kas te ei tunne mind siis tõesti ära?“ Nüüd vajusid meil suud lahti. „Lahe Laps? Mis mõttes?“ hüüatasime ühest suust, ise ikka veel mitte uskudes, mis toimub. Lahe Laps naeratas, ajas selja sirgu ja vuristas: „Noh, mis te passite? Kas lähme nüüd seiklema või jäätegi mind vahtima nagu kummitust? Kas te tõesti ei teadnud, et laste väljamõeldud raamatutegelased ärkavad vahel ellu?“ Tüdruk haaras meil käest ja tõmbas meid ukse poole.

Sellest päevast alates tegime kõike kolmekesi koos. Lahe Laps oli tõesti üks seiklushimuline tüdruk. Naersime veel tihti, kui oma esimest kohtumist meenutasime. „Elu on ikka seiklus,“ mõtlesin ma endamisi oma kahte sõbrannat vaadates ja soovides, et igapäev võiks olla selline sõber nagu Lahe Laps.

Rahel Aurelia Strauss

12.H, Läänemaa Ühisgümnaasium